בעין התודעה
IN THE MIND'S EYE

החוג לאמנות התיאטרון
הפקולטה לאמנויות ע"ש יולנדה ודוד כץ
אוניברסיטת תל אביב

הגלריה האוניברסיטאית ע"ש גניה שרייבר ויד מישל קיקואין
صالة العرض الجامعية للفنون على اسم غينيا شرايبر ومركز ميشيل كيكوئين
The Genia Schreiber Art Gallery and Michel Kikoïne Foundation

אוניברסיטת תל אביב
TEL AVIV UNIVERSITY

תיאטרון האוניברסיטה

הפקת התואר השני בבימוי
בשיתוף
התכנית למצטיינים בעיצוב במה, קולנוע וטלוויזיה

דוקטור באוסטוס

מאת **כריסטופר מארלו** תרגום **מאיר ויזלטיר** בימוי, עיבוד ומוזיקה מקורית **יוחי הקר**

~ תיאטרון האוניברסיטה ~

שחקני.ות "דוקטור פאוסטוס"

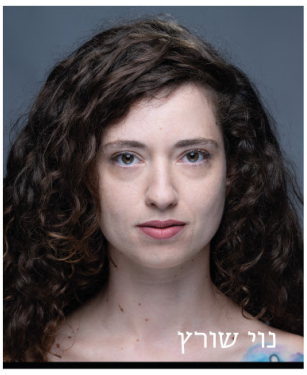

לירן ביטון

שירי בלושטיין

עמית ברוורמן

רמי מריו סלמאן

עדן ראבוס

נוי שורץ

תיאטרון האוניברסיטה מציג:

הפקת התואר השני בבימוי

דוקטור פאוסטוס

מאת: **כריסטופר מארלו**

תרגום: **מאיר ויזלטיר**

בימוי, עיבוד ומוזיקה מקורית: **יוחי הקר**

עיצוב תפאורה, תלבושות ואביזרים: **ליטל קפלון***

עיצוב תאורה: **דן גלזר**

מתאמת אינטימיות: **ערגה יערי**

הדרכת טקסט: **ענת זמש-ריגל**

קרבות במה: **אורי בוסתן**

בהשתתפות תלמידי.ות ובוגרי מסלול מצטיינים במשחק:

פאוסטוס - **עמית ברוורמן****

מפיסטו / פיתגורס / הלנה - **שירי בלושטיין*****

ולדה / לוציפר - **נוי שורץ***

קורנליוס / רפאים - **רמי מריו סלמאן******

וגנר / רפאים - **לירן ביטון***

רובין / רפאים - **עדן ראבוס****

ההפקה מועלית בתמיכת קרן לאונרד שך ז"ל

* תכנית מצטיינים בעיצוב במה, קולנוע וטלוויזיה

* מסלול משחק למצטיינים שנה ד'

** מסלול משחק למצטיינים שנה ג'

*** בוגר מסלול משחק למצטיינים, מחזור תשפ"ב

מפיק ומנהל הצגה: **עודד רוסלר**

ע. במאי ומנהל הצגה: **כרמל דוידוביץ'**

ע.במאי שנייה ומנהלת הצגה: **דורון זיו**

ניהול ייצור: **אריה שרמן** | ניהול ייצור תלבושות: **שחר קרוצברג**

ייצור אביזרים: **רוני שביט ריביר, אמיל שפירא וליטל קפלון**

ע. ניהול ייצור: **אמיל שפירא** | ע. ניהול תלבושות: **הדר פסח**

צוות טכני : **נועה אדמוני, עמית סלמן, דנית ראש**

עריכת תוכנייה: **דורון זיו**

עיצוב דימוי: **ליטל קפלון**

ייעוץ סאונד: **גיא הלוי**

עיצוב כרזה: **מתן אמסלם**

צילומי סטילס ופורטרטים: **תמי שחם**

תודות:

אלין קפלון, רוני שביט ריביר, אדוה ברנדריס, אילאיל סמל,

ד"ר ליאורה מלכא ילין, אביב זלישנסקי, שון זילברשטיין, קרל כץ

ההפקה מועלית כהפקת הגמר של יוחי הקר במסגרת לימודי התואר השני בבימוי, בחוג לאמנות התיאטרון בשיתוף מסלול המצטיינים בעיצוב במה, קולנוע וטלוויזיה, ובמסגרת התערוכה "בעין התודעה" בגלריה האוניברסיטאית לאמנות ע"ש גניה שרייבר ויד מישל קיקואין. התערוכה מקבצת יחדיו מספר דיסציפלינות אקדמיות בכדי לחשוב מחדש על הקשר בין ראיה וידיעה: כיצד אנחנו לומדים דרך תפיסה חזותית, ואיך הידע שלנו משפיע על מה שאנו רואים.

על המחזה

המחזה ***דוקטור פאוסטוס*** נכתב על ידי כריסטופר מארלו והוצג לראשונה ככל הנראה בין השנים 1588-1590. המחזה אשר נחשב לאחד מהמחזות החשובים ביותר בתיאטרון האנגלי מבוסס-על אגדה ידועה מימי הביניים המספרת על אדם שמוכר את נשמתו לשטן בעבור תענוגות החיים.

במרכז העלילה של המחזה עומדת דמותו של דוקטור פאוסטוס, תיאולוג מובחר ומצטיין שהחל את דרכו כאדם פשוט וכבש בהישגיו את עולם האקדמיה. אולם עדיין, שררה בתוכו אי נחת ותחושת חוסר סיפוק מעולם הידע האנושי שעמד לרשותו עד כה. לכן, החל לחפש ידע נוסף, אחר, אותו לא יכול היה להשיג בכלים המוכרים.

פאוסטוס פנה לשיטה שונה ואסורה- המאגיה השחורה, וחתם על הסכם עם השטן בו קיבל בתמורה 52 שנים שבסופן יידרש למכור לו את נשמתו. כל זאת במטרה להשיג את הידע הנסתר ולקבל כוח על-אנושי שהשתוקק לו יותר מכל.

דף שער המחזה ***דוקטור פאוסטוס*** משנת 1620

"גנוזות בי אפשרויות, שעדיין איני יודע אותן"

על ההצגה // יוחי הקר

מחזהו המפורסם של כריסטופר מארלו מלווה אותי מאז השנה הראשונה ללימודי בחוג לתיאטרון, כאשר למדנו עליו בשיעור אודות התיאטרון האנגלי ברנסאנס. לא רק הכישוף והמיסטיקה כבשו אותי, אלא הסיפור של אותו חוקר גאון וצעיר, נועז ושוקק חיים, שתחושת המיצוי ואובדן המשמעות בכל תחומי חייו מובילים אותו לפנות לצדדים האפלים בו, לעורר את השאול היוקד ולבסוף – להיבלע בו.

זהו לכאורה מחזה מוסרני ברוח הנצרות – מי ששואף רחוק מדי וקורא תיגר על האלוהות, סופו שיגמור בתחתיות השאול עם השטן; עם זאת, במבט מדוקדק יותר, סיפורו של פאוסטוס הוא סיפור של אינטרוורט שנמצא במאבק מול עצמו ועם המציאות החיצונית לו: טשטוש הגבול בין העולם האמיתי לבדיונות הפנימיים, אובדן השליטה המוחלט על חושיו ועל שכלו והמלחמה בין הסיפוק לספק – כל אלה הופכים את המחזה לטרגדיה העוסקת בהתפרקות התודעה.

אך לא מדובר רק בטרגדיה תודעתית, אלא בטרגדיה של השכלה: המחזה המקורי נפתח ונסגר בין כותלי האוניברסיטה של ויטנברג, ובאמצע מתחולל מסע ברחבי העולם. בעיבוד זה צמצמתי את גבולות העולם לתוך המרחב האקדמי, כאשר הונחיתי על ידי השאלה "בידי מי הידע הוא כוח?" – זה שיודע? אלו שסובבים אותו? מהו היחס בין בעל הידע לסובביו? האם בידיעה כרוכה גם סכנה?

בניגוד ליצירות אחרות העוסקות במיתוס של פאוסטוס (למשל יצירותיהם של גתה, היינה, תומאס מאן או קלאוס מאן), יצירתו של מארלו היא כמו תבשיל שהוכן משלל מצרכים מגוונים, וטעמו אינו אחיד: המחזה נע בין טרגדיה לקומדיה, בין פארסה לסאטירה, בין כנות לסרקזם מוחלט. הגיוון הוא מה שהופך את היצירה לקסומה ומכשפת, ואני מזמין אתכם/ן, גבירותי ורבותי, להיטמע ולהסתבך, להתעורר ולהתנער, להנות ולתהות על מה שעיניכם/ן עומדות לראות.

לא אפרט יותר – תראו בעצמכם/ן.

יוחי הקר - במאי ההצגה

"הן כאן השאול ובו אני נמצא"

עיצוב התפאורה // ליטל קפלון

כיצד ייתכן כי מפיסטו אינו בשאול, הסתקרן פאוסטוס לדעת. אחד הדיאלוגים החזקים בין פאוסטוס לבין מפיסטו, היווה נקודת מוצא לעיצוב חלל שלא רק מקיים בתוכו את כל הלוקיישנים של המחזה, אלא בא בעת מתקיימים בו מפגשם של השאול והאקדמיה על במה אחת. ייצוג השאול כמקור ידע אלטרנטיבי אל מול עולם הידע שמציעה האקדמיה, הגיע משיח משותף עם הבמאי יוחי הקר.

צללנו לחקר תשוקתו הבוערת לידע של פאוסטוס לכל אורך הטרגדיה, בתהליך פירוק והתפרקות בלתי נמנע, המחזה מביא עמו שאלות נוקבות ורלוונטיות לימינו. בעיצוב חיבורם של שני עולמות ידע, האקדמיה הונחה כמשקולות נייר על הקרקע. ספרי עמודים עם הידע של העבר וההווה. חלל לשכתו של פאוסטוס המוקף בשאלות שאינן יודעות שובע, מוגדר ומתוחם באותם עמודי הספרים ומחוץ להן חלל האקדמיה עוטף ומקיף את לשכתו. עיצוב החלל בעל הקירות הלבנים המלווים אותנו במציאות היומיומית, אינם מסתירים את עובדת היותו חלל גלרי, "קופסא לבנה", אך רחוקים מלבנות עולם ריאליסטי. ריקנותו של עולם זה וצורת הצגתו המייצרת אלכסוני תנועה, ממקמים את פאוסטוס בחוסר שקט ונוחות פנימית וחיצונית. תסכולו של פאוסטוס, שקרא כבר כל ספר, מביאו לבחירה במודע של חציית הגבול שאסור היה לחצותו.

השאול התודעתי שנגלה לעיניו, שאינו מקראי ומוכר, מכיל פיתוי גדול דיו שתמורתו מוכן הוא להקריב את נשמתו. תהליך הטרנספורמציה של נפשו מקביל לחלל חשוף שדינו להיחשף אף יותר.

עיצוב התלבושות // ליטל קפלון

"... בחיי היומיום, מופיעים הצבעים תמיד כשהם כרוכים בצורות, בעצמים, בדמויות ומשמעויות, בזיכרונות ונסיבות, וכל אחד מאלה בפני עצמו או כולם ביחד עשויים לקבע את תגובתנו, אם נחוש הנאה למראה הצבעים, או נחוש אי נעימות..."

הנס ושולמית קרייטלר, מתוך ***פסיכולוגיה של האמנויות.***

כל צבע וצבע בנפרד עשוי להיות מקור של מתח או הרפיה לצופה בו. המחזה מפגיש אותנו עם עולם האקדמיה והיחסים בין שחור ולבן. שחור, הנחשב לצבע הכהה ביותר, הוא בעצם העדר אור ובולע את כל הצבעים. הלבן לעומתו מכיל את כל אורכי הגל והוא תערובת של כל הצבעים הקיימים גם יחד. המחזה נפתח באיזון צבעוני, ניקיון ובחירה בעיצוב על-זמני שיכול לחבר את העבר ולהביאו

להווה. שימור יציבות וקונסיסטנטיות, הנחה את הקו העיצובי לעיצוב תלבושות האקדמיה. גלימות אלו ודרגותיהן, שאבו השראה מגלימות אנשי הדת והמלומדים מהמאה ה-15, אותן ניתן לראות גם בימינו אנו, בטקסי סטודנטים וגלימות השופטים. התלבושות עברו הפשטה וניקיון לקו מודרני ומינימליסטי יותר המתחבר לעיצוב החלל. ההתנגשות של האקדמיה האלטרנטיבית, דהיינו השאול, עם האקדמיה, איננה קיצונית למרות הגזרות, האופי והצבעוניות השונים. כניסתה של מפיסטו בצללית המחקה את גלימתו של פאוסטוס, אכן מציגה לנו בגד מעוות, אך שומרת על צללית בגדי האקדמיה. הרפאים שהתוודעו אלינו במהלך ההצגה הינם מלומדים מהעבר שמזלם לא שפר עליהם. גלימתם נלקחה מהם, נוכחותם מתפוגגת והם נטולי כוח. השאול התודעתי המובדל בצבעוניותו, מפתה בהיותו חדש ושונה. גזרותיו, עיוותו, ואף חדשנותו מייצרים משיכה ודחיה גם יחד.

פאוסטוס יכול לראות את מפיסטו ולוציפר, אך האנשים מסביבו אינם רואים אותם. חקר החוויה החזותית ע"י המטפיזיקה של הצבע ופסיכולוגיית הצבעים הנחו את הבחירה של פלטת צבעים שניוניים: כתום, סגול וירוק, לעיצוב השאול התודעתי. צירופים המכילים צבעים רווים מעוררים מתח רב יותר מאשר צירופים של צבעים פחות רווים, ועולם השאול מלא בהם ובגיוונם. ספקטרום הצבע שנבחר אחרי מחקר מדוקדק על תפיסת היעדרויות, מסביר כיצד תופעות שליליות מציגות קשיים המתממשקים עם דברים אפלים ממש. הכסות שמפיסטו בחרה להתגלות בה בפני פאוסטוס בולטת בתחילת המחזה בשונותה מהסביבה אליה היא נכנסת, מתפשטת והופכת להיות חלק מהסביבה בעוד פאוסטוס משתנה גם הוא. בטרגדיה תודעתית זו, החיפוש אחר הידע האלטרנטיבי כמפתה יותר מהידע המוכר, אך מכיל בתוכו סכנות, מציג את כל מניפת האפשרויות שמציע השאול. מלוציפר האנדרוגיני בעל הכוח הרב, שצבעו כצבע שיערו של פאוסטוס ותלבושתו היא עיוות אופנתי, עדכני ובועט לתלבושת האקדמיה הרשמית אך משמימה של פאוסטוס העומד מולו; למפיסטו שמרתיעה את פאוסטוס בתחילה אך הופכת לחלק מתשוקתו המוטרפת לידע; ועד לרפאים, הנתינים של השאול.

כפי שסטיבן רייט פעם אמר, "אם תאמרו למישהו כי ישנם 400 מיליארד כוכבים בשמיים- הוא יאמין לכם. אם תגידו לו שהצבע על הספסל טרי, הוא יהיה חייב לגעת בו."

באקדמיה, עלינו לא לקחת כל דבר כמובן מאליו, לשאול, לערער ולבדוק גם על 400 מיליארד הכוכבים, האין זאת?

כריסטופר מארלו, *דוקטור פאוסטוס*

ד"ר ליאורה מלכא ילין

כריסטופר מארלו, מחזאי אנגלי בן דורו של שקספיר (שניהם נולדו בשנת 1564) היה יוצר אוונגרדי לתקופתו, שקרא תיגר על ערכי התרבות וחתר תחת אושיות החברה בה חי. מארלו השתייך לדור בוגרי האוניברסיטאות שבחרו לעסוק בדרמה ותיאטרון והיו ליוצרים שמינפו את הפרקטיקה הדרמטית והפעילות התיאטרונית בלונדון. בזמנו נחשב לבכיר המחזאים, והיה למודל השראה לרבים כולל שקספיר, בשל היצירתיות החדשנית שלו שעיקריה ווירטואוזיות לשונית, פיוט בימתי, תחכום דרמטי ושילוב בין מסורות תרבותיות ותיאטרוניות.

דוקטור פאוסטוס הוא דוגמה מופתית לחדשנות ולתעוזה החתרנית של מארלו, בהיותו מחזה שמשלב מסורות תיאטרון, ויחד עם זאת כופר במסורות אלה וערכיהן ויוצר ז'אנר חדש של טרגדיה נוצרית. למעשה מדובר במחזה שמציג מיפוי מרשים של סוגות דרמה וסגנונות תיאטרוניים מקובלים בתקופה, החל ממחזות המוסר הימיבניימים, דרך האינטרלודים ומחזות השנינה מראשית ואמצע המאה ה-16 עד לטרגדיה שהחלה לצמוח בימיו. ריבוי הז'אנרים והמפגש שמארלו יוצר ביניהם מטשטשים את ההגדרה וההבנה של כל סוגה, כך שהן מערערות מוסכמות דרמטיות וממקמות את המחזה במרחב כלאיים לימינלי בין מסורת וחידוש, ידוע ולא ידוע, היגיון ואי-היגיון, סדר וכאוס.

מאפייני הדמות הראשית, דוקטור פאוסטוס, משקפים זאת היטב: תיאולוג מובחר, מלומד ואינטלקטואל השולט בעולם הידע של תקופתו, אולם כל הידע הקיים אינו מספק אותו. לכן הוא פונה לאלכימיה, ענף ידע ולימוד מיסטי אפוף סוד, שנתפס ככישוף ונאסר על ידי הכנסייה, אך גם הניח יסודות לכימיה המודרנית. פאוסטוס לא עסק באלכימיה המסורתית שהתמקדה בתהליכי התמרה של חומרים ומתכות, אלא פנה למה שנתפס בזמנו כ"אלכימיה שחורה", להבדיל מהאלכימיה הלבנה בה עסקו מדענים ורופאים מכובדים. הידע שפאוסטוס מחפש כל כך עלום שהוא פונה לכוחות הרשע, השטן עצמו, לו הוא מוכן למכור את נשמתו תמורת ידיע שאינו נגיש לאדם. האכזבה המרה מתגלה מיד לאחר שמכר נשמתו וחתם בדמו על החוזה עם השטן ומתברר שאין לשטן ידע שמעבר לידוע לאדם. הסוד הגדול שחיפש לחשוף, הנוגע בפרט בשאלת המוות, נותר חבוי וחשאי, ולפאוסטוס החוקר חד המחשבה לא נותר אלא להשתעשע בקסמים מתעתעים כליצן חצר שחוק עד למותו הטראגי ונפילתו לגיהינום.

פאוסטוס בעיצובו של מארלו מייצג את הטרגדיה של האדם המודרני, שניצניו רק החלו לבצבץ בזמן זה, הנע ונד בין דת ואמונה לבין מדע והיגיון מבלי למצוא מזור לשאלותיו הקיומיות. הספק הוא השולט בעולמו של פאוסטוס, ושל האדם המודרני, הן כטקטיקה חקרנית והן כיסוד נפשי, וגם שאלותיו המסורתיות כדוגמת 'היכן הגיהינום', מקבלות מענה נועז וחסר תקדים 'הגיהינום הוא כאן, ובכל מקום בו אנו נמצאים'. הספק, אי-הודאות והיחסיות הופכים לתו ההיכר של פאוסטוס כגיבור מודרני, ומסמנים לא רק את משבר הידיעה המאפיין את הרנסנס אלא גם את שבר התודעה שנמשך עד היום. הבדידות הקיומית והניכור של פאוסטוס ועלילתו יוצרים רושם עז ונדמים למחזה אקזיסטנציאליסטי שהקדים את זמנו בהרבה.

ההעזה של מארלו לבטא כפירה כל כך עמוקה בעקרונות הדת והאמונה (הקתולית והפרוטסטנטית גם יחד) מעוררת השתאות, במיוחד לנוכח ההבנה העולה מתוך המחזה כי מארלו מתאר עולם בו 'אלוהים אינו קיים'. זאת, כ-300 שנים לפני הכרזתו הידועה של הפילוסוף המהפכן פרידריך ניטשה "אלוהים

מת", שגם בסוף המאה ה-19 נתפסה כשערורייתית. עם זאת, ולמרות הצנזורה על מחזות שעסקו בענייני דת ואמונה, העלו את המחזה על במות לונדון הרנסנסית. איך מארלו הצליח לחמוק מעונש במשטר כוחני וחברה בה הדת כפייתית? ואולי הוא לא חמק? שהרי הוא נרצח בהיותו בן 29 בלבד, רצח אפוף מיסתורין שיש המסבירים אותו על רקע הכפירה הדתית והחתרנות החברתית שאפיינה את חייו ויצירתו של מארלו.

על כוחה של נשיות

דורון זיו

נשים ודימויים של נשיות בתרבות מוצגים פעמים רבות תוך שימוש בסטריאוטיפים שמקורם בתפיסה חברתית פטריארכלית שהעמידה את הגבר במרכז. דמויות נשים הוצגו לנו כתמימות או פתיות מחד, וכתככניות או זדוניות, הגורמות לגברים לחטוא מאידך. עם זאת, נשאלת השאלה-האם נשים הוצגו כך רק כאשר הן היו בעמדות כוח?

כבר בסיפור אדם וחוה המקראי עולה סוגייה זו. על פי ספר בראשית, חוה נוצרה מצלע אדם ולאחר שאכלה את הפרי האסור הייתה אחראית לגירוש האדם מגן העדן. באמנות של ימי הביניים, האחריות ל'חטא הקדמון' מוטלת על האישה. הסיפור הדגיש את הרעיון שנשים נחותות מגברים, וכי הן חלשות יותר מבחינה מוסרית ועלולות לפתות את הגברים לחטוא. "ותרא האישה כי טוב העץ למאכל וכי תאוה-הוא לעינים, ונחמד העץ להשכיל, ותקח מפריו, ותאכל; ותתן גם - לאישה עמה, ויאכל." (***בראשית***, פרק ג', פסוק ו'). אפשר לנתח את חוה כאישה חושבת, שכלית, סקרנית ויותר מכך- היא עושה בחירה[1]. זאת בניגוד לאדם ("ויאכל")- אין ספק שחוה הייתה בעמדת כוח, היא מסוגלת להשפיע ולקבוע את הגורל לאדם. אך, הפרשנות המוכרת לנו היא שחוה היא פתיינית ומחטיאה את אדם.

אל מול דמותה של חוה, דמותה של לילית מהמיתולוגיה השומרית ידועה בתור שדה שמחפשת לה מאהב ולעולם אינה עוזבת אותו אך שוב ושוב מונעת ממנו לבוא על סיפוקו. היא מפתה אותו וגורמת לו לעבר אותה בעזרת כישופים ולהביא בעזרת המאהב שדים לעולם. קיים מיתוס שלילית היא האישה הראשונה של אדם אך היא מאסה בו וברחה לצוד טרף נשי או גברי אחר. ניתן לראות את לילית כאנרכיסטית, פמיניסטית, ואסרטיבית. ייתכן וכל מי שמאופיינת בתכונות הללו הייתה פועלת כמו לילית אם רק היו לה את יכולות הכישוף האלה[2].

גם דמותה של ליידי מקבת, אחת מדמויות הנשים הידועות ביותר של שייקספיר, מאופיינת בערמומיות אך היא גם שאפתנית, חושבת ואמיצה. ליידי מקבת היא גיבורה מרכזית במחזה, מעודדת ומסייעת למקבת לבצע את מסע הדמים שלו כדי להפוך למלך. גם כאן, הדמות של ליידי מקבת היא דמות שפועלת למען מטרה, היא זו שמפיחה אומץ ומדרבנת את מקבת לפעול. נוכל לשאול אילולא לא הייתה, האם מקבת היה פועל?

במחזה של כריסטופר מארלו, ***דוקטור פאוסטוס***, לדמויות השטניות של לוציפר ומפיסטופלס אין מגדר ממשי, אולם, בעיבוד שלנו למחזה, דמויות הללו הן נשים. הבחירה הזאת בוחנת את הדימוי השלילי

---

1 ד"ר דינור, גלי. "חוכמה הגורלית של חוה". ***Jokopost*** (נצפה לאחרונה 25/1/2023)

2 קידר, דורית. "מיהי ומהי לילית?-ראיון עם דורית רוזנצוויג". ***יקום תרבות*** (נצפה לאחרונה 25/1/2023)

שנוצר על נשים בעמדות כוח. העיבוד מציג את האקדמיה ככזו השרויה בתוך עולם גברי, ואת השאול בתוך עולם נשי. אין עולם של טוב ורע אך האקדמיה לא פחות אכזרית מהשאול והשאול אינו בהכרח רע. מפיסטופלס ולוציפר נמצאות בעמדת כוח ומשכנעות באמצעות כשפים ולחשים את פאוסטוס לרדת אל השאול, לוציפר היא מעין אשת מכירות, ומפיסטופלס הופכת להיות מושא אהבתו של פאוסטוס. הכוח הנשי הנמצא בשאול הוא המוביל, פועל ומצליח באמצעות תשוקה, חוכמה ותעוזה.

העיבוד מבקש להציע פרשנות אחרת לנשים בעמדות כוח, ועולות שאלות רבות לגבי המניע האמיתי של מפיסטוספלס, ובהן האם כל מה שהיא מבקשת זה למצוא חבר? את זאת תוכלו לבחון בהצגה ולענות על כך בעצמכן/ם.

שיקוי להרחקת רוחות רפאים

מרכיבים:

500 מ"ל ריר צפרדעים

5 שיני שום קלופות

3 גלגלי עיניים של עורב שחור

כף מחית עצמות

ריס אחד של אתון

הוראות הכנה:

1. ערבבו את כל המרכיבים היבשים בסיר מברזל יצוק.
2. הוסיפו בהדרגה את המרכיבים הנוזליים אל תוך הסיר.
3. סננו את התערובת בעזרת חיתול בד סינטטי אל בקבוקון קטן.
4. ניתן להתיז/לטפטף את השיקוי מאחורי האוזניים פעמיים ביום או לחילופין ניתן לשתות כף שיקוי פעם ביום להשגת תוצאה יעילה ומהירה יותר.

***כל המידע הנאמר לעיל מוגש כשירות מטעמו של דוקטור פאוסטוס.**

החוג לאמנות התיאטרון

ראש החוג לאמנות התיאטרון: **ד"ר דרור הררי**
עוזרת מנהלית: **דנה אורן – בר חי**
מזכירת סטודנטים: **הילה פלק**

ראש מסלול בימוי: **איגור ברזין**
ראש התכנית למצטיינים בעיצוב במה, קולנוע וטלוויזיה: **מבי פרידמן**
ראש מסלול מצטיינים במשחק: **יעל קרמסקי**
ראש מסלול שחקן-יוצר-חוקר: **ד"ר דפנה בן שאול**
ראש מסלול קהילתי: **ד"ר חן אלון**
ראש המסלול העיוני: **ד"ר דרור הררי**

מזכירת התכנית למצטיינים בעיצוב: **אורית צילר**
ע. לראש מסלול מצטיינים במשחק: **עדן שטרית**

תיאטרון האוניברסיטה

מנהל תיאטרון האוניברסיטה: **אלון טיראן**
רכז הפקות: **גיא גודורוב**
מפיק ראשי ואחראי לימודי הפקה: **דני בילינסון**
מנהל טכני: **אלכס וולסקי**
ע. מפיק: **רומי גינזבורג, לין שלום בלה**
מזכירת הפקות: **עינת צ'אקי גואטה**

נגר: **סרג'יו גריסק** | תופרת: **ולנטינה סטץ**
מנהלת מתפרה: **נגה אוקסמן**

הגלריה האוניברסיטאית לאמנות ע"ש גניה שרייבר ויד מישל קיקואין:
אוצרת הגלריה: **תמר מאייר** | ע. אוצרת: **דריה אלופי**

חונכי ההפקה:

חונך בימוי: **דורון תבורי**
חונכת עיצוב תפאורה: **דינה קונסון**
חונכת עיצוב תלבושות: **ילנה קרליך**
חונכת עריכת תוכנייה: **ד"ר שרון להבי - אהרונסון**
חונך ניהול ייצור תפאורה: **דרור הרנזון**

להצטרפות לרשימת התפוצה של תיאטרון האוניברסיטה
הירשמו בקישור: www.bit.ly/theatremailtau

לרכישת כרטיסים: www.bit.ly/tautkts

www.facebook.com/tautheatre